

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 10.—	Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 12.50
Ἐξάμηνος 5,50	Ἐξάμηνος 6,50
Τρίμηνος 3,—	Τρίμηνος 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 4 Αὐγούστου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 36

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ἐγύμνωσαν τὸ στήθος τοῦ πληγωμένου κι' ἀφοῦ ἐσκούπισαν τὰ αἵματα μὲ μαντύλια, τὸ ἐπλυναν μὲ κρύο νερό.

Τότε φάνηκε ἡ πληγή. Ἦταν μιὰ τρυπίτσα ἑλλειψοειδής, στὸ στήθος, ἀνάμεσα τρίτης καὶ τετάρτης πλευράς. Ἐκεῖ εἶχε βρῆ ἡ σφαῖρα τὸν Χάρμπερτ.

Ὁ Κύρος Σμιθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐγύρισαν τότε τὸ δυστυχισμένο παιδί, ποῦ ἔβγαλε ἓνα στεναγμό, τόσο ἀδύνατο, ὥστε ὅλοι κανεὶς ὅτι ἦταν ἡ τελευταία του πνοή.

Κι' ἄλλη πληγὴ αἰμάτωσε τὴν ράχη τοῦ Χάρμπερτ. Ἡ σφαῖρα ποῦ τὸν ἐκτύπησε, εἶχε φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ ἀμέσως.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ὁ ρεπόρτερ, ἡ σφαῖρα δὲν ἔμεινε μέσα καὶ θάταν δύσκολο νὰ τὴν βγάλουμε.

— Μὰ ἡ καρδιά;... ρώτησε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Ἡ καρδιά δὲν ἀγγίχθηκε, εἰδεμὴ ὁ Χάρμπερτ θάταν τώρα νεκρός.

— Νεκρός; βρυχήθηκε ὁ Πέγκροφ, ποῦ δὲν εἶχε ἀκούσῃ παρὰ τὴν τελευταία λέξι τοῦ ρεπόρτερ.

— Ὁχι, Πέγκροφ, τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ Κύρος Σμιθ, ὅχι, δὲν εἶνε νεκρός. Ὁ σφυγμὸς του ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπᾷ. Ἐβγάλε μάλιστα κι' ἓνα στεναγμό. Ἡσύχασε λοιπόν. Γιά τὸ σμῆμα τὸ ἴδιο τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς. Μᾶς χρειάζεται ὅλη μας ἡ ψυχραιμία. Μὴν τὰ χάνῃς, φίλε μου!

Ὁ Πέγκροφ ἐσώπασε· ἀλλὰ μιὰ ἀντίδρασις ἔγεινε μέσα του καὶ ἀφθονὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ βρέχουν τὸ πρόσωπό του.

Ὡς τόσο ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ προσπαθοῦσε νὰνακαλέσῃ τῆς ἱατρικῆς του γνώσεις καὶ νὰ ἐνεργήσῃ μεθοδικά. Μετὰ τὴν ἐξέτασι τῶν πληγῶν, δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ σφαῖρα εἶχε μῆν ἀπὸ μπροστὰ κι' εἶχε βγῆ ἀπὸ πίσω. Ἀλλὰ τὴ καταστορφοῦς εἶχε προξενήσῃ τὸ πέρασμά της; Ποιὰ σημαντικὰ ὄργανα εἶχε προσβάλλῃ; Αὐτὸ κι' ἓνας χειρουργὸς ἐξ ἐπαγγέλματος θὰ δυσκολεύονταν νὰ τὸ πῇ ἀμέσως.

Ἐνὰ μόνον πράγμα ἤξευρε καλὰ ὁ ρεπόρτερ: ὅτι ἔπρεπε νὰ προλάβῃ τὴν φλόγῃ καὶ τὸν πυρετὸ ποῦ θὰ προήρχετο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τραῦμα, — τραῦμα ἰσως θανάσιμο. Ἀλλὰ τὴ τοπικὰ ἀντιφλογιστικὰ μπορούσε νὰ μεταχειρισθῇ;

Ὅπωςδήποτε ἦταν εὐχάριστο, ὅτι ἡ δυνὴ πληγὴς ἐπλήθυναν χωρὶς ἀγοπορία. Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖο νὰ

τῆς ξαναπλύνῃ μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ νὰ πιέσῃ τὰ χεῖλη τους, πράγμα ποῦ θὰ ἐπροκαλοῦσε νέα αἰμορραγία κι' ὁ Χάρμπερτ, ποῦ εἶχε χάσῃ ἤδη τόσο αἷμα, θὰ ἐξαντλεῖτο περισσότερο.

Ὁ ρεπόρτερ λοιπόν ἀρχέσθηκε νὰ πλύνῃ τῆς δυνὴ πληγὴς μὲ νερὸ κρύο.

Ὁ Χάρμπερτ ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ καὶ τὸν ἄφισαν ἔς αὐτὴ τὴ θέσι.

— Δὲν κάνει νὸ κινῆται, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλλίτερη θέσι. Ἐπιτρέπει νὰ τοῦ περιποιούμεθα καὶ τὴν πληγὴ τοῦ στήθους καὶ τὴν πληγὴ τῆς ράχης, χωρὶς μετακίνησι. Ἀπόλυτη ἀνάπαυσις χρειάζεται.

— Τί; δὲν μπορούμε νὰ τὸν μεταφέρουμε σήμερ' αὔριο στὸ Γρανίτινο Παλάτι; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Ὁχι, ἀποκριθῆκε ὁ ρεπόρτερ.

— Νὰ πάρῃ ὁρμή! ἐφώνασε ὁ ναύτης, μὲ τὸ γρόνθο στὰ ψηλά.

— Πέγκροφ! τοῦ ἔκαμε ὁ Κύρος Σμιθ. Καὶ ὁ ναύτης ἡσύχασε πάλι.

Ὁ ρεπόρτερ εἶχε ἀναβάλλῃ τὴν λεπτομερὴ ἐξέτασι τοῦ πληγωμένου. Γιά τὸν ἐτρόμαξε ἡ χλωμάδα κι' ἡ μεγάλη ἐξάντλησις του.

— Δὲν εἶμαι, φίλε μου, γιατρός, ἔλεγε στὸν μηχανικὸ καὶ βοῖσκομαι σὲ πολὺ μεγάλη ἀμχανία. Πρέπει νὰ βοηθήσῃς καὶ σὺ μὲ τῆς συμβουλῆς σου, μετὴν πειρὰ σου.

— Ἡσύχασε, ἀγαπητέ μου Γεδεὼν, τοῦ εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ, σφίγγων τὸ χεῖρ του. Κρίνε μὲ ψυχραιμία. Μὴ συλλογίζεσαι ἄλλο τίποτα, παρὰ ὅτι πρέπει νὰ σωθῇ ὁ Χάρμπερτ!

Τὰ λόγια αὐτὰ ξανάδωσαν στὸν Γεδεὼν Σπίλεττ τὴν ψυχραιμία, τὴν αὐτοκράτησι ἐκείνη, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀπὸ τὴ συναισθησι τῆς μεγάλης του εὐθύνης, τὴν εἶχε χάσῃ. Ἐκείνησι κοντὰ στὸ κρεβάτι. Ὁ Κύρος Σμιθ στάθηκε ὀρθίος. Ὁ Πέγκροφ εἶχε σχίσῃ τὸ πουκάμισό του καὶ μηχανικὰ ἔκανε ξαντό.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐξήγησε τότε στὸν Κύρο Σμιθ, ὅτι ἔκρινε καλλίτερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, νὰ σταματήσῃ τὴν αἰμορραγία,

ἀλλὰ χωρὶς νὰ κλείσῃ τῆς πληγῆς, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀμση ἐπούλωσι των. Γιά τὸ σῶμα ἀπὸ μέσα ἦταν τρυπημένο καὶ δὲν ἔκανε νὰφίςουν τὰ ὕδα καὶ μαζευθοῦν στὴν κοιλότητι τοῦ στήθους.

Ὁ Κύρος Σμιθ ἐσυμφώνησε τέλεια. Θὰ ἐδοῦλεναι τῆς δυνὴ πληγῆς, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τῆς κλείσῃ ἀμέσως. Ἀλλὰ τὴ φλόγῃσι ποῦ θὰ ἔρχονταν ὕστερα, πῶς θὰ τὴν πολεμοῦσαν; Εἶχαν στὴ διάθεσι τους κανένα φάρμακο ἀποτελεσματικόν;

Ναί, εἶχαν ἓνα κι' οἱ ἄποικοι, γιά τὸ φάρμακο αὐτὸ ἡ φύσις τὸ χορηγεῖ παντοῦ μὲ ἀφθονία: Εἶχαν τὸ κρύο νερὸ, δηλαδὴ τὸ ἰσχυρότερο ἀντιδραστικὸ ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταχειρισθῇ στὴ φλόγῃσι τῶν πληγῶν, τὸν δραστικώτερο θεραπευτικὸ παράγοντα στῆς βαρεῖς περιπτώσεις, ποῦ ὅλοι οἱ γιατροὶ τὸν παραδέχονται σήμερα.

Τὸ κρύο νερὸ ἔχει ἐξᾴλλου τὸ προτέρημα νὰφίνη τὴν πληγὴ ἔς ἀπόλυτη ἀνάπαυσι καὶ νὰ τὴν προφυλάγῃ ἀπὸ κάθε πρόωρη ἐπούλωσι.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ κι' ὁ Κύρος Σμιθ ἔκριναν ἔτσι μόνον μὲ τὴ λογικὴ τους κι' ἔκαμαν ὅ,τι θὰ ἔκανε κι' ὁ καλλίτερος χειρουργός. Στῆς δυνὴ πληγῆς τοῦ Χάρμπερτ ἔβαλαν κομπρέσες ἀπὸ πανί, ποῦ ἔπρεπε νὰ τῆς βρέχουν διαρκῶς μὲ νερὸ κρύο.

Ἐντὼ μεταξὺ ὁ ναύτης εἶχε ἀνάψῃ φωτιά στὸ τέτακι τῆς κατοικίας, ποῦ δὲν τῆς ἔλειπε τίποτα ἀπὸ τὰναγκαῖα γιά τὴ ζωὴ. Μὲ τὰ φάρμακα, τὰ βότανα, ποῦ ὁ ἴδιος ὁ Χάρμπερτ εἶχε μαζέψῃ ἔς τῆς ὀχθῆς τῆς λίμνης Γράντ, τοῦ ἔψῃσαν μερικὰ ἀναφυκτικὰ καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ τὰ πάρῃ χωρὶς νὰ τὸ κατατάλλῃ. Ὁ πυρετός του ἦταν πρὸς πολὺ δυνατός κι' ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ὅλη τὴ νύκτα, ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀναίσθητος. Ἡ ζωὴ του δὲν κρέμουνταν πᾶ παρ' ἀπὸ μιὰ τοῖχα, κι' ἡ τοῖχα αὐτὴ μπορούσε νὰ κοπῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. (Ἐπεται συνέχεια)

Ὁ Χάρμπερτ, κτυπημένος ἀπὸ σφαῖρα... (Σελ. 213, στ. γ.)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΔΟ ΥΛΟΓΑΙΑ

[Από τ' Απομνημονεύματα του Fr. Mistral.]

Πίσω από το πατρικό μου κτήμα, στο πλάγι του δρόμου, ήταν ένα χαγιάκι γεμάτο νερό που έρχότανε από το γειτονικό ποτάμι κι' έτρεφε το παλιό μας μαγκανο-πήγαδο. Το χαγιάκι δεν ήταν βαθύ, μα το νερό του ήταν τόσο καθαρό και γελαστό, που στα μικρά μου χρόνια δεν μπορούσα να κάνω, και μάλιστα το καλοκαίρι, αν δεν πήγαινα να παίξω και στην άκρη του.

Χαρωπά ψαράκια κολυμπούσανε μες στα νερά του κι' εγώ πολεμούσα να τα πιάσω μα' ένα παλιοσκούλο, που βάλαμε άλλοτε καρφιά, δεμένο στην άκρη ενός καλαμιού. Πληθος από αλογάκια της Παναγίας, πράσινα, γαλάζια και μαυροειδρά έρχοντανε να ξεκουράσουν τα τούλινα φτερά τους στα λογιών-λογιών νερολούλουδα που φυτρώνανε κει-πέρα. Μα μόλις άκουμπούσανε σε κανένα φύλλο, τα τσάκωνα σιγά-σιγά με τα δακτυλάκια, εντός πιά, —το πιδ συνηθισμένο, —άν μου ξέφευγαν, άλαφριά και σιγά-σιγά θροίζοντας στον άγέρα.

Απ' όλα αυτά όμως περισσότερο με μαγνέτιζαν τα όμορφα ψηλά σταθόχορτα που φυτρώναν σε τούφρες πυκνές εκεί στην άκρη, ύψωνοντας περήφανα τα χρυσά λουλουδιά τους. Στο χαριό μου τα όμορφα αυτά λουλούδια τα λέγαμε γαλδουροκέφαλα, ίσως γιατί βρίσκονταν πάντα, σάν τους γαϊδάρους, στής άκρες των νερών. Ήταν ή χαρά μου. Έδρες καθόμουν να τα θαυμάζω.

Ήταν καλοκαίρι, ο θερος είχε τελειώσει πιά. Όλος ο κόσμος στο κτήμα, ανδρες-γυναίκες, ήταν καταπιασμένοι με τ' αλώνια. Άλογα και μουλάρια, ζευμένα σε πλατιές τάβλες, στρωμένες με μυτερά πετραδάκια από κάτου, ποδοπατούσαν ζωηρά τα πλωμένα στάχια, για να χωρίσουν το σιτάρι από το άχυρο, και όλογορά τους καμιά είκοσαριά άνθρωποι άνασκουμπωμένοι. Ξυπόλιτοι, δύο-δύο, τέσσαρες-τέσσαρες, με μπλε ή δίκρινα στο χέρι, άνακατεύανε τα στάχια για ν' αλωνιστούνε καλύτερα. Και ήταν όλο χαρά κι' όλο τραγούδι σάν σε παγηνύρι.

Στην άκρη του αλωνιού εκεί ψηλά, από ένα πρόχειρο τρίποδο, καμωμένο με τρία κοντάκια, ήταν κρεμασμένο το λιχνιστήρι. Γυναίκες και κορίτσια φέγγαν από κάτω από τ' αλώνι, μέσα σε μεγάλα άνοιχτα πανέρια, το σιτάρι άνακατεμένο μ' άχυρα, και το ρίχνανε μέσα στο λιχνιστήρι. Κι' ο αφέντης, ένας άντρας γερός και ψηλός, κουνούσε το λιχνιστήρι στον άγέρα που φυσούσε, κι' ο άγέρας έπαιρνε το άχυρο και το κουνφόρα στο φύσημά του. Καμιά φορά ο άγέρας άδυνατίζε ή έπαυε ολότελα και τότες ο αφέντης, —δ πατέρας μου, —στεκότανε ακίνητος με το λιχνιστήρι στα χέρια και κοιτάζε σοβαρά κατά το μέρος που φυσούσε, κει- κάτω βαθιά στον ορίζοντα. Έμοιαζε σάν να μιλούσε σε φίλικό του θεό και σά να του έλεγε: «Έλα, έλα λοιπόν, άγάπη μου, φύσα, φύσα!.. Και— πώς να σάς το πώ;— μου φαίνεται πως το μελέτι την άκουγε την παρακλήσι του πατέρα μου, άνάσινε ξανά, έπαιρνε στο φύσημά του άχυρα και θρύψαλα, και το βαρύ σιτάρι, σάν χρυσή βροχή, έπεφτε στο σωρό που όλο και μεγάλωνε μπρος στα πόδια του αφέντη.

Θά ήμωνα τότε τεσσάρω-πέντε χρονών άγόρι φορούσα άκόμη φουστάνια. Ένα άπόγευμα, άφου κυλίστηκα καλά-καλά, όπως κάνουν στα παιδιά και τα γατάκια, στο καινούργιο μυρωδάτο άχυρο, τράβηξα όλο-μόναχος, κατά το χαγιάκι του πήγαδιού. (Έπεται συνέχεια)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Αγαπητοί μου,
ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ με είχε παρακαλέσει, —όπως συμβαίνει συχνά, και μ' έμέ και μ' άλλους της συνεργάτες, — να κυττάξω μερικάς από της

Συλλογές του περασμένου Διαγωνισμού Άσκήσεων, γιατί ήταν πάρα πολλές και δεν έπρόφθανε μονάχη της. Το έκαμα πράγματι και, με τη μικρή μου αυτή βοήθεια, τ' Αποτελέσματα δημοσιεύθηκαν όταν κι' όπως τα είδατε. Συνέβη όμως να παραπονεθώ κάποιος ότι άδίκηθηκε, —κι' αυτό έπίσης συμβαίνει πολύ συχνά, — και στα παράπονα ή Διάπλασις του άποκρίθηκε: «Ο κ. Φαίδων είδε της Συλλογές. Του το χι βέβαια για να ρίξει σε μένα την ευθύνη, —ή Διάπλασις έχει πάντα την ευθύνη μπροστά στους φίλους της, ενφ' εγώ την έχω μόνο μπροστά στη Διάπλασι, γιατί δεν είμαι παρ' άλλος συνεργάτης, —άλλά για να του πη, ότι τον έκρινε άνθρωπος που μπορεί τέλος πάντων να κρίνει και κάτι άνωτερο από Πνευματικές Άσκήσεις. Σήμερα λοιπόν έλαβα ένα γράμμα, όχι από τον ίδιο τον παραπονούμενο, αλλά από ένα φίλο του. Ο φίλος του αυτούς, —εγγενικότατα, είνε άλλη-θεια, και με μεγάλη λεπτότητα, —μού έκθέτει την υπόθεσι. Είδε, λέγει, τη Συλλογή του φίλου του, πρην μεις τη στείλη, και του άρεσε τόσο πολύ, ώστε ήταν υπερβέβαιος πως θά βραβεύονταν. Άλλά μ' έκληξε του μεγάλου την είδε μόνο στον Έπαινο μ' ένα 14+5. Κ' επειδή έμαθε πως την έβαθμολόγησα εγώ, με παρακαλεί να την ξανακυττάξω, με την πεποίθησι ότι την άδίκησα από άπροσεξία, —όχι για χατήρι, ή άλλο λόγο, ποτέ, —κι' ότι ένα ξανακύτταγμα θά μ' έκανε νάναγνωρίσω την άδικία, πράγμα που θάταν μεγάλη ικανοποίησι για τον άδίκημένο.

Όμολογώ, ότι αυτό το γράμμα, στην άρχή μ' έκλόνησε. Έπαινούσε τόσο πολύ ο φίλος της Άσκήσεις του φίλου του! Είνε δε από εκείνους που πολλές φορές βραβεύθηκαν και νοιώθουν από τέτοια πράγματα. Και είπα: Μην ενύσταζα, αλήθεια, όταν φυλλομετρούσα αυτή τη Συλλογή; Μην ήμουν έαλισμένος, χωρίς να τή καταλάβω και...δεν κατάλαβα τίποτα; —Κι' άποφάσισα να την ξανακυττάξω και, αν ευρίσκα πράγματι πως άδίκησα το καλό παιδί, να βρω κι' έναν τρόπο να το ικανοποιήσω. Δεν θά μου ήταν καθόλου δύσκολο, ε... Άνθρωπος στην ηλικία μου, με τόσες δουλειές, με τόσες σκοτούρες, μπορεί και να νυστάξη μιά ώρα και να τόμολογήσει χωρίς να ντροπιασθώ...

Λοιπόν, αγαπητοί μου, όμι! Ξανακύτταξα αυτή τη Συλλογή, την ξαναδιάβασα με τη μεγαλύτερη προσοχή. Και τί βρήκα, νομίζετε; Ότι όχι μόνο δεν άδίκησα τον συνθέτη, αλλά άπεναντίας, ότι τον έκρινα με την έπιεικέστερη... αυστηρότητα. Δηλαδή καθαντό με δικαιοσύνη. Οί αριθμοί 14+5, στη δεύτερη αυτή εξέτασι, μου φάνηκαν κάτι παραπάνω από εκείνους που θά έσημειωνε ένας πολύ-πολύ αυστηρός εξεταστής, δηλαδή άδικός. (Γιατί, καθώς ξέρετε, κι' ή μεγάλη αυστηρότης καταντά άδικία.) Πολλές άξαφνα Άσκήσεις που εγώ της λογάρισα, άλλος δεν θά της έκρινε ούτε απλώς δημοσιεύσιμες. Γιατί, καθώς θά ίδουμε παρακάτω, ήταν πολύ, πάρα πολύ εύκολες. Ένφ' εγώ, από της 15, μόνο μιά έβουσα, γιατί μου φάνηκε άλυτη. Γενικώς είδα, ότι ή Συλλογή αυτή δι-

καϊότατα ήλθε στον Έπαινο. Δεν άξιζε για παραπάνω, και μάλιστα στην τάξι που διαγωνίζονταν και με τους συναγωνιστές που έσχε να έχη. Γιατί, παρ' τη γνώμη του φίλου που την υπερασπίζεται τόσο, —και θά ίδουμε ύστερα από ποιά ψυχολογική αίτια κι' αυτός, —εγώ δεν βρήκα της Άσκήσεις της, —εξόν από της 5 εκεί-νες που έσημειώσα ως έκτάκτως ώραιες, —ούτε πρωτότυπες, ούτε καινούργιες, ούτε πολύ καλά στιχουργημένες, ούτε δύσκολες ή εύκολες όσο πρέπει. Και φυσικά, είχα όλ' αυτά υπ' όψει μου όταν έκρινα κάθε Άσκησι.

Θά σάς παρακαλέσω τώρα να κυττάξουμε και μαζί αυτή τη Συλλογή. Θά πάρετε μιά ιδέα πως πρέπει να κρίνονται ή Άσκήσεις, έπομένως και πως πρέπει να γίνονται. Μάθημα που θά σάς ώφελήση. Γι' αυτό το κάνω, κι' όχι για νάπαντήσω στον εγγενικό υπερασπιστή του άδίκημένου, που μπορούσα να του γράψω και ίδι-αιτέρως. Άς άρχίσουμε λοιπόν από την άρχή: Αριθ. 1. Δεξιόγραφος:

Το πρώτο μου είνε μεγάλο,
Θεός Αβύπτιος το άλλο,
Τά δύο μαζί κάνουνε πόλι
Πού πρέπει να την ξέρουν όλοι.

Τά Μέγαρα (μέγα, Ρά) δεν είνε ούτε Αθήναι, ούτε Ρώμη.
Άρα το πρέπει να την ξέρουν όλοι, είνε υπερβολή. Το απλό, το σωστό έδώ θά ήταν: «που βέβαια την ξέρετε όλοι.» Η στιχουργία είνε καλή. Δεν έχει όμως καμιά ιδιαίτερη χάρη. Και του Αιγυπτίου Θεού Ρά γίνεται τέτοια κατάχρησις 'στης Άσκήσεις μας ώστε ο Δεξιόγραφος, όπως καταντ' εύκολότερος απ' ό,τι πρέπει. Συμ-πέρασμα. Η Άσκήσις 1 είνε μόλις και μετά βίας δημοσιεύσιμη. Κι' έτσι τη σημειώνω.

Άρ. 2. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος:
Τα κόβω, φλε λύτα,
Κ' ένα σίγμα τους κολλώ.
Και μ' αυτό σ' τώρα κύττα
Πώς Αποστόλον δηλώ.

Καμιά πρωτοτυπία 'ς αυτούς τους στίχους. Χιλιάδες Άσκήσεις 'ς τώρα έχουν όμοιοκαταληκτήση το κολλώ με το δηλώ και το λύτα με το κύττα. Είνε από τα στερεότυπα. Έν τούτοις, επειδή εκείνο το Ια κόβω, που κάνει τον Ιάκωβο, μου φαίνεται ότι δεν το είπα ακόμα άλλος, την Άσκησι αυτή, αν και τόσο κοινά στιχουργημένη, την έχω σημειώση ως έκτάκτως ώραία.

Διαβάτε όμως, πασακαλώ, κι' αυτόν τον Στοιχειόγραφο (άρ. 3):

Αν εγώ στα στήθια σου
Πάσω, στο λεπτό
Τη ζωή σου χάνεις.
Ένα γράμμα βγάλε μου
Και θά ιδής μ' αυτό
Πώς μιά χώρα κάνεις.

Περπατεί στα κεραμύδια και κάνει νιάου-νιάου. Γιατί τί είνε εκείνο που άμα παύση στα στήθια μας, χάνομε τη ζωή μας στο λεπτό; Κ' ένα μωρό παιδί θά πη άμέσως: Καθόλα-Καόλα. Αυτή λοιπόν ή Άσκήσις, όταν κρίνη κανείς άυστηρά, δεν είνε δημοσιεύσιμη, επειδή είνε εύκολη όσο δεν πρέπει. Και όμως εγώ την έμέ-τρησα κι' αυτή, για να μην πάη χαμένη ή πράγματι καλή της στιχουργία.

Στην έρχομένη Έπιστολή θά ίδουμε και της άλλες.

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί κλαίς, μικρέ μου;
— Έχασα το σπιτί μου.
— Πώς; Μην ήταν ή τσέπη σου τρύπια;
— Έστάλη από το Μικρό Άηδονάκι.

Κάποιος ρώτησε τη Φαίδρα πως μετρούμε το νερό. Κ' έκείνη άπο-κρίθηκε:
— Το κρύο, δεν ξέρω. Το ζεστό όμως, με το θερμομέτρο.
— Έστάλη υπό του Φαίδοντος

— Μπα! Τι έπαθες, Μιχάλη;
— Λένθος και στα δύο σου μανίκια...
— Μά, καίμενε, μου πέθαναν δυο συγγενείς.
— Έστάλη από την Τιμημένη Γαλανόλευκη

Η μαμμά: — Δέ ντρέπεται!.. να την πάρης ούτε καλώς!..
Ο Αδελφός: — Με συγχωρείτε, ήρα παραπάνω. Πήρα σχεδόν καλώς!
— Έστάλη από το Λαρισσαϊκό Διαβολάκι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδεύων την λύσιν με 10 λεπτά, λάβη απλώς μέρος εις την Κλήρω-ση. Έάν δέλη να δημοσιευθ' και τ' έ-κλειση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)

α.) Παίγνιον
— Έστάλη υπό Γ. Ε. Αρδαμή

ΦΕΡ	ΠΩΣ	ΦΕΡ
ΘΗΣ	ΘΟΥΝ	ΣΟΥ
ΚΑ	ΘΑ	ΤΑ

Προοίμια εκ πέντε λέξεων.

α.) Μαγική Εικών άνευ εικόνας.
— Έστάλη υπό του Ναυαγού του Αέρος
— Γιατί άρρηκας, Νίκο;
— Πήγα δυο φορές να φέρω νερό.
— Στη βρύσι;
— Όχι, εκεί που είπα.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς
— Έστάλη υπό Κατίνας Κασμάτη
Q-vnr-yrr

Δύσεις του 33ου φύλλου
(.) Φέξε μου και γλύστορη. — β)
μέτρον άριστον. — γ.) Tout che-
mene a Rome.

ΤΟΜΟΙ

ΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

της Α' Περιόδου (1879—1893)
τους έκδοθέντας 24 τόμους
έχουν ακόμη μόνον οι εξής:
4ος, 5ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος,
16ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος,
24ος. — Έκαστος τόμος δρ. 3.
Ορομικώς δε άποστελλόμενος
δρ. 3,20 δια το Έσωτερικόν
δρ. 3,50 δια το Έξωτερικόν.

της Β' Περιόδου (1894—1917)
έχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι
9 όλοι. — Έκαστος τόμος άδεται
10 και χρυσόδετος δρ. 15. Τα-
ορομικώς δε άποστελλόμενος:
το Έσωτερικόν, άδεται δρ.
50, χρυσόδετος δρ. 16,50. Διά
Έξωτερικόν, άδεται δρ. 11,50,
χρυσόδετος δρ. 16,50.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των όποιων έληξεν ήδη ή συνδρο-μή, να σπεύσουν να την άνανεύσουν. Είς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει το έργον μας.

Οί εν Αίγυπτω και Κύπρω Συν-δρομηταί έμπορούν να στέλλουν το αντίτιμον μέσον Τραπεζής Α-θηνών ή Τραπεζής της Ανατολής, δια διατακτικής των εκεί υποκατα-στημάτων των.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 167ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 215]
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βασίλ. Ν. Γεωρ-γούλης, 32, 4, 3. Νεαρός Έφοπλιστής. 42, 5, 3. Αθάνατο Ναυτάκι, 27, 3, 2. Μεσοσημιακή Άκτή, 45, 5, 4. Ξεφτερί της Νίκης, 32, 4, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλειάς, 144, 15, 8. — (Ίσότημοι: Ίδεώδης Έλλάς, 187, 19, 9.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεράκι του Α-καβητού, 92, 10, 6. Ζινέττα, 81, 9, 5. — (Ίσότημοι: Αθιγγανίς, 77, 8, 9.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάφνης Κλωνά-ρι, 67, 7, 4. Συριανή Άύρα, 69, 7, 4. — (Ίσότημοι: Γυνθιωτάκι, 67, 7, 4.)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Έλληνικόν Όνει-ρον, 21, 3, 1.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθας λύσεις άναμίζ εκ των τριών τάξεων και οι εξής: Διά-των Άσθή, 13, 2, 1. Βαβαρομάχος Έλλάς, 24, 3, 1. Ηρώς των Βαλκα-νίων, 11, 2, 1. Αύτοκράτειρα του Βυ-ζαντίου, 11, 2, 1. Έλληνικό Κόμμα, 13, 2, 2. Έρρηος Έρμης, 2, 1, 1. Κωνσταντία, 4, 1, 1. Μακενική Θέα, 2, 1, 1. Άνοξιάτικο Αεράκι, 11, 2, 1. Μικρός Άχαιός, 4, 1, 1. Έλληνό-παις 2, 1, 1.

176ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

1. — Θα γράψετε ένα διηγηματάκι έ-πάνω στην προοίμια. «Πρην πεινάσουν μαγειρεύουν τών φρονίμων τα παιδιά» ή στην άλλη, την όμοια της: «Αναβε το λυχνάρι σου προστώ να σ' εβ' ή λύτα.» Θά είνε δηλαδή μιά ιστορία, μιά απ' αυτές της προοίμιας.

2. — Το διηγηματάκι πρέπει να είνε παιδικό. Οι ήρωές του δηλαδή θά είνε παιδιά. «Αν θά παρουσιάζονται και με-γάλα πρόσωπα, θά είνε τρόπον τινα βοη-θητικά. Το διηγηματάκι πρέπει να είνε γραμμένο στη δημοτική γλώσσα και να μην έχη παραπάνω από 300 λέξεις (με τέρμα μάλι.)

3. — Το διηγηματάκι πρέπει να είνε πολύ καθαρογραμμένο, σε χωριστό φύλλο χαρτί, με την έπιγραφή «Διά τον 176ον Διαγωνισμόν Διηγήματος», και με το όνομα και το ψευδώνυμο (αν έχη) του διαγωνιζόμενου. (Η ηλικία έδώ περιττή.)

4. — Στον Διαγωνισμό αυτό μπορούν να λάβουν μέρος όσας όλοι όσοι έχουν άφ' ην ψευδώνυμο για το 1918, με πλη-ρωμή 30 λεπτών οι άλλοι συνδρομηταί και τ' έδελφια των, και λεπτόν 50 οι άγο-ρασταί.

5. — Τα χειρόγραφα είνε δεκτά θ; το τέλος Σεπτεμβρίου 1918.

6. — Βραβεία θά δοθούν τα ώριμάν-δι' όλους; τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς; [βλ. Όδηγού, κεφ. Ζ'.]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38 όδός Εδριπίδου
την 31ην Ιουλίου 1918.

ΕΝΑΣ φίλος μου, από τούς νέους, μου έστειλε αυτή την εβδομάδα πολλά πράγ-ματα, — έπιστολάς, διαγωνισμούς, Π. Πνεύματα κ.τ.λ. Δοιπόν, σε καθέν απ' αυτά, γραμμένα όλα με μαύρο μελάνι, έχει σημειώση το ψευδώνυμό του με κόκκινο. Νά τι θά ήθελα να κάνουν όλοι! Γιατί δεν φαντάζεσθε πόσο δυσκολεύομαι, της περισσότερες φορές, νάνακαλώτω στα γραπτά σας το ψευδώνυμό σας! «Αν κι' είνε ένα πράγμα που πρέπει να τ' όβλεπω, να το ξεχωρίζω άμέσως. Υποθέτω, ότι όλοι θά έχετε και λίγο μελάνι χρωματιστό, κόκκινο, μπλε, λιλά, διαφορετικό τέλος πάντων από εκείνο που γράφετε συνηθώς. «Ε, θά μου κάμπετε χάρη, μ' αυτό να σημειώνετε πάντα το ψευδώνυμό σας. Σ' ό,τι μου στέλλετε. Είνε για μένα μιά μεγάλη εύκολία.

Ώραίος Έπιστολός μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα οι εξής: Αιολεύς, Φιλτάτη Έλλάς, Μικρός Άχαιός, Πα-ρυσία Κόρη, Χιόνι του Μιζανιού, Ξανθός Ίππότης, Αλύτρωτος, Ρεμ-δόδης Σιδάισα, Γέρω-Άημος. — Έξι-τέσσα τας παραγγέλιας των και τούς εύχαριστώ όλους; δια τα καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδών ψευδώνυμων έγκρίνονται ή ά-νανεύονται, αν δάν συνοδεύονται υπό το δικαίωματος δρ. 2. Τα έγκρινόμενα ή ά-νανεύόμενα λογούν μέχρι της 30 Νοεμ-βρίου 1918. Όσα συνοδεύονται από Α έ-ννηκον εις άγέρας, και όσα από Κ εις κορίτσια.)

Νέα Ψευδώνυμα: Αθάνατο Εθ-νονάκι, ά. (ΗΒ). Αήτητος Έλλην, ά. (ΠΑ). Έξερευνητής τών Ψευδω-νύμων, ά. Αιολεύς, ά. (ΑΠ). Μαν-τείον του Τροφάνειου, ά. Βαρκούλα του Αβραμίου, ά. (ΑΚΚ).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Αρ-μα της Νίκης, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50. Διά τας περίτελους 10 λεπτά ή λέξεις.]

Μ. Μ. Επιθυμούν νάνταλλάξουν: το Φτωχό Χαμογηλάκι με Ψυχήν τ. Σαφφ., Τεδοκ., Ποιμ. Φλογ., Αρε-νιωτάκια. — το Ναυτάκι του Βοσπόρου με Έλευθερωθ. Έλληνοπούλαν, Κόρ. τ. Ρουμ., Πρωχ. Φιλομαθί. — δ Σαγ-θός Ίππότης με Προσκ. τ. Εύξ., Γενν. Δεσφ., Προσκ. τ. Καθ. — το Χιόνι του Μιζανίου με Σεπ. Αλόφ. Παλλ. τ. Φακής, Πανελι. Μεγαλι. Πειρακί. Μαρονησάν, Φρέντον, Έθνο-φύλ., Άνοιχτόν., Δουλ. τ. Καρδ. και με όλους. — δ Σεπτεσέμιος Αόρδος με Μπουμπουλιάν, Γλ. Παρελδ., Ποιμ. Φλογέ. — το Κλεφτόπουλο του 21 με Δαφροστ. Αεροστ., Νεσο. Ντίτεκτιβ. Κουρεμ. Αρσак., Αδελφ. τ. Σεραι.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φί-λους της: Άστών της Ροδόπης (του χήρος); Δευτεριά (κύτταε λοιπόν να τα καταφέρης όπως είπαμε) Φτωχό Χα-μογηλάκι (γαι, κόβει και στέλλε μου πίσω της ταινίες τών φύλλων, όχι όμως

